

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 05.11.1997, sp. zn. 3 To 960/97, ECLI:CZ:KSCB:1997:3.TO.960.1997.1

Číslo: 3/1999

Právní věta: Zásada nezměnitelnosti senátu (§ 219 odst. 2 tr. ř.) se vztahuje pouze k projednávání věci v hlavním líčení, které směřuje k meritornímu rozhodnutí o podané obžalobě. Není proto vyloučeno, aby např. v období mezi jednáními soudu rozhodoval o žádostech obžalovaného o propuštění z vazby jiný senát.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 05.11.1997

Spisová značka: 3 To 960/97

Číslo rozhodnutí: 3

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Hlavní líčení

Předpisy: 141/1961 Sb. § 219 odst. 2 335/1991 Sb. § 7 odst. 2 2/1993 Sb. čl. 38 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl stížnost obžalovaného proti usnesení Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 25. 9. 1997 sp. zn. 1 T 307/97.

Z odůvodnění:

Usnesením Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 25. 9. 1997 sp. zn. 1 T 307/97 bylo rozhodnuto tak, že podle § 72 odst. 2 tr. ř. se žádosti obžalovaných J. P. a B. K. o propuštění z vazby na svobodu zamítají. Současně nebyl přijat slib obžalovaného J. P. učiněný podle § 73 odst. 1 písm. b) tr. ř.

Proti tomuto usnesení podal v zákonné lhůtě stížnost obžalovaný B. K. V části týkající se obžalovaného J. P. nebylo usnesení napadeno opravným prostředkem žádné z oprávněných osob a nabylo právní moci.

Obžalovaný B. K. ve své stížnosti namítl, že se nehodlá skrývat ani vyhýbat před trestním stíháním, nechce je ani nijak mařit. Rodinné důvody, na které poukázal ve své žádosti o propuštění z vazby, jsou pravdivé. V souladu se svou současnou obhajobou namítl, že se nedopustil žádných vloupání. V současné době má i zdravotní problémy v souvislosti se svým pobytem ve vazbě. Potřeboval by být se svou rodinou, která není dostatečně finančně zajištěna, hrozí, že by mohli přijít i o byt. Stejně jako v

předchozím průběhu řízení obžalovaný nabídl k nahrazení vazby písemný slib ve smyslu § 73 odst. 1 písm. b) tr. ř.

Krajský soud podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž mohl obžalovaný B. K. podat stížnost, přezkoumal rovněž řízení předcházející napadené části tohoto usnesení a dospěl k následujícím závěrům:

V řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného usnesení, nebyly zjištěny žádné podstatné procesní vady. Z obsahu trestního spisu je zřejmé, že obžalovaný B. K. byl vzat do vazby usnesením Okresního soudu v Táboře ze dne 30. 4. 1997 sp. zn. Nt 251/97, a to v souvislosti s trestním stíháním pro poměrně rozsáhlou majetkovou trestnou činnost. Přípravné řízení vyústilo v podání obžaloby u Okresního soudu v Jindřichově Hradci dne 12. 8. 1997. Po podání obžaloby okresní soud rozhodoval na podkladě žádosti obžalovaného B. K. o dalším trvání vazby usnesením ze dne 2. 9. 1997 sp. zn. 1 T 307/97. Tímto usnesením, které bylo vyhlášeno v neveřejném zasedání, okresní soud zamítl žádost obžalovaného B. K. o propuštění z vazby na svobodu, nepřijal jeho písemný slib podle § 73 odst. 1 písm. b) tr. ř. s tím, že obžalovaný se ponechává ve vazbě pouze z důvodu uvedeného v § 67 písm. c) tr. ř. Na den 22. 9. 1997 bylo ve věci nařízeno hlavní líčení, které bylo po jednání odročeno na 13. 10. 1997. V závěru odročovaného hlavního líčení obžalovaný B. K. prostřednictvím svého obhájce opětovně požádal o propuštění z vazby s tím, že ve lhůtě tří dnů bude soudu zasláno odůvodnění žádosti.

Zmiňované odůvodnění žádosti o propuštění z vazby nebylo v popsané lhůtě zasláno a okresní soud rozhodl dne 25. 9. 1997 v neveřejném zasedání o žádosti obžalovaného B. K. nyní přezkoumávaným usnesením. Později bylo pokračováno v hlavním líčení dne 13. 10. 1997, a potom dne 20. 10. 1997, kdy bylo hlavní líčení odročeno na neurčito s ohledem na zdravotní problémy obžalovaného B. K.

Shora uvedený procesní postup okresního soudu je popisován podrobněji z toho důvodu, že z příslušných protokolů o hlavních líčeních a z protokolu o neveřejném zasedání vyplývá, že okresní soud o žádosti obžalovaného o propuštění z vazby rozhodl při neveřejném zasedání v jiném složení senátu, než v jakém je konáno dosud hlavní líčení. Krajský soud se musel především zabývat otázkou, zda takový postup je možno považovat za správný, zda neměl okresní soud mezi odročnými hlavními líčeními rozhodovat o žádosti obžalovaného ve stejném složení senátu, v jakém již prováděl dokazování v hlavním líčení dne 22. 9. 1997 a v jakém i pokračoval v hlavním líčení v následujících uvedených dnech.

Po zvážení všech rozhodných skutečností dospěl krajský soud k závěru, že v popisovaném postupu okresního soudu nelze shledávat pochybení. V ustanovení § 219 odst. 2 tr. ř. se upravuje postup soudu při pokračování v odročném hlavním líčení. Podle tohoto ustanovení předseda senátu sdělí podstatný obsah dosavadního jednání. Jestliže se však změnilo sestavení senátu nebo jestliže z jiného důvodu je toho třeba, musí být hlavní líčení provedeno znovu. Uvedená zásada směřuje k tomu, že na rozhodování ve věci se mohou podílet jen soudci, kteří se v celém rozsahu zúčastnili na projednávání v hlavním líčení, za jejichž účasti byly prováděny důkazy, a tak je mohou řádně zhodnotit a získat spolehlivý skutkový podklad pro meritorní rozhodnutí.

V ustanovení § 220 odst. 2 tr. ř. se promítá zásada bezprostřednosti. Při svém rozhodnutí smí soud přihlížet jen ke skutečnostem, které byly probrány v hlavním líčení, a opírat se o důkazy, které byly v hlavním líčení provedeny. Uvedená zásada je v obecnější poloze rozvedena v ustanovení § 2 odst. 12 tr. ř. Při rozhodování v hlavním líčení, jakož i ve veřejném i neveřejném zasedání, smí soud přihlídnout jen k těm důkazům, které byly při tomto jednání provedeny.

Shora citovaná zákonná ustanovení však nevyklučují postup, který byl zvolen okresním soudem. Zásada nezměnitelnosti senátu upravená v ustanovení § 219 odst. 2 tr. ř. se vztahuje k projednávání

věci v hlavním líčení, které směřuje k meritornímu rozhodnutí o podané obžalobě. Není vyloučeno, aby soud prvního stupně rozhodl o dalším trvání vazby obžalovaného mimo hlavní líčení. Jestliže jde o věc, k jejímuž projednání je příslušný senát, musí tak samozřejmě učinit v neveřejném zasedání. Předmětem takového neveřejného zasedání je posuzování toliko skutečností významných z hlediska dalšího trvání vazby, nejsou při tomto neveřejném zasedání prováděny důkazy jako v hlavním líčení či při zasedání veřejném. Zásada bezprostřednosti ve smyslu § 2 odst. 12 tr. ř. je s ohledem na ustanovení § 243 tr. ř. v neveřejném zasedání uplatňována v omezeném rozsahu. Podle posledně citovaného zákonného ustanovení, je-li třeba při neveřejném zasedání provést důkazy, děje se tak přečtením protokolů a jiných písemností.

I podle názoru krajského soudu není vyloučeno, aby v mezidobí po odročení hlavního líčení soud rozhodl o dalším trvání vazby obžalovaného v neveřejném zasedání, a to i v jiném složení senátu, než v jakém je věc projednávána v hlavním líčení. Byť se již na projednávání věci v hlavním líčení podílel jiný senát a mohlo dojít i ke změně určitých skutečností významných z hlediska dalšího trvání vazby, je senát v novém složení na podkladě § 243 tr. ř. seznámen s obsahem takového dokazování, stejně jako s dalšími významnými skutečnostmi. Jeho případné rozhodnutí o dalším trvání vazby nemůže mít žádný vliv na rozhodnutí o vině či nevině obžalovaného.

Opačný výklad by mohl v praxi znamenat značné komplikace, které by byly i v rozporu s dalšími zásadami trestního řízení. Lze uvažovat o situaci, kdy některý z dosavadních členů senátu dlouhodoběji onemocní, a pokud by měl být přítomen rozhodnutí o dalším trvání vazby, muselo by být vyčkáváno delší dobu. Takový postup by se mohl dostat do rozporu se zásadou co nejrychlejšího projednávání trestních věcí, která je zakotvena v § 2 odst. 4 tr. ř. a blíže rozvedena ve vztahu právě k vazebním věcem v ustanovení § 71 odst. 1 tr. ř., přičemž vychází i z ústavně zaručeného práva (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod – č. 2/1993 Sb.).

Popisovaný procesní postup není v rozporu ani se zásadou vyjádřenou v čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v § 7 odst. 2 zák. č. 335/1991 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, která zní, že nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci. Podle okolností, které budou důvodem pro to, aby věc rozhodl jiný senát, resp. senát v jiném složení soudců a přísedících, lze postupovat při potřebném organizačním opatření v souladu s rozvrhem práce.

Jestliže tedy krajský soud nezjistil procesní pochybení v postupu okresního soudu, mohl se věnovat i věcným důvodům napadeného usnesení. Po přezkoumání věci nedospěl k závěru, že by okresní soud pochybil, jestliže i v současném stadiu řízení dospěl k závěru, že je dána existence skutečností zakládajících obavy předpokládané ustanovením § 67 písm. c) tr. ř.

Obžalovaný B. K. je stíhán pro rozsáhlou trestnou činnost, obžalobou je mu kladeno za vinu, že se krádežemi podílel na způsobení škody přesahující 400 000 Kč a další škodu přesahující 7800 Kč měl způsobit na majetku jednotlivých poškozených v důsledku násilných vniknutí do jejich objektů. Je zřejmé, že důkazy ve věci jsou rozporuplné, sám obžalovaný již v přípravném řízení změnil svou obhajobu. Krajskému soudu v současném stadiu trestního řízení však nepřísluší hodnotit rozpory mezi jednotlivými důkazy, zabývat se věrohodností zmíněných výpovědí obžalovaného B. K. či dalších vyslychaných osob.

Hodnocením důkazů se bude muset podrobně zabývat okresní soud a krajský soud bude moci jeho úvahy přezkoumávat až v případě řízení na podkladě opravného prostředku proti rozhodnutí okresního soudu o vině či nevině obžalovaného. Je třeba konstatovat, že v současném stadiu trestního řízení nadále přetrvává podezření, že obžalovaný B. K. je pachatelem či spolupachatelem poměrně rozsáhlé majetkové trestné činnosti. Nejde přitom o jakousi ojedinělou trestnou činnost, nýbrž o pokračující, intenzivní a plánovitě vykrádání cizích objektů s cílem zmocnit se věcí, jejichž prodejem lze získat finanční prostředky. K takovému jednání mělo docházet po dobu několika měsíců

a k jejímu ukončení prakticky došlo omezením osobní svobody obviněného vazbou. Okresní soud nemohl přehlížet ani tu skutečnost, že obviněný je osobou, jež byla v minulosti opakovaně postihována pro úmyslnou trestnou činnost, je podezřelý, že stíhané trestné činnosti se dopustil za situace, kdy se nacházel ve zkušební době podmíněného odsouzení, které mu bylo uloženo v závěru roku 1995 za jiný majetkový delikt.

Takové skutečnosti okresní soud vedly k obavě, že obžalovaný by se při propuštění na svobodu mohl vrátit k předchozímu způsobu života. Soud první instance proto důvodně zamítl žádost obžalovaného o propuštění z vazby. Pokud obžalovaný nyní ve svém opravném prostředku argumentuje písemným slibem ve smyslu § 73 odst. 1 písm. b) tr. ř., nelze tento slib přijmout právě s ohledem na závažnost projednávané trestné činnosti i osobu samotného obžalovaného.

Ze všech shora uvedených důvodů musela být stížnost obžalovaného B. K. jako nedůvodná podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítnuta.